

Guanyadors del concurs de Sant Jordi 2020 en confinament.

Categoria C

LA NIT ABANS

Un so em sobresalta. Ha semblat una passa. Em quedo paralizada al bell mig de les fredes escales de la torre mestra, afinant l'oïda tant com puc per comprovar que el pare segueix dormint. Uns llunyans roncs em calmen. Prossegueixo la meva fuga amb més cautela que abans, parant atenció a cada un dels escalons que baixo.

Quan arribo a baix m'arremango la camisa fins als genolls. Sense badar començo a travessar el pati d'armes. Ho faig a un ritme accelerat, però sense arribar a córrer. No vull que el xipolleig dels freds bassals on enfonso els peus una vegada i una altra desperti ningú. Maleeixo el fet de no haver-me posat les sabates abans de partir. M'amago al lateral d'un estable uns instants per assegurar-me que ningú m'ha seguit. Després de confirmar-ho em dispo a escalar el mur d'aquest. Aconsegueixo pujar fins a l'adarb i descendir per l'exterior de la muralla amb l'ajuda d'una corda a canvi de només una esgarrapada al braç. Em frego les durícies que tinc als peus i a les mans, resultat de les escapades nocturnes que acostumo a fer cada nit.

La camisa xopa d'aigua del fossat se m'arrapa al cos. Mentre corro per camins empedregats il·luminada només per la llum de la lluna recordo la primera vegada que vaig visitar la biblioteca del monestir. Era una nena, encara. Així i tot, de seguida em vaig enamorar de l'ambient que es respirava entre aquelles estanteries carregades d'històries. Hi vaig anar amb el meu pare, qui, com que era el rei, hi tenia entrada lliure. Ara bé, quasi mai deixava que jo l'acompanyés a escollir la meva pròxima lectura. Deia que

era millor que ell decidís aquestes coses. Aquest secretisme de seguida em va despertar una intensa curiositat que només vaig poder calmar escapolint-m'hi a descobrir què amagaven els misteriosos manuscrits que no em deixava fullejar.

Aviat em vaig deixar captivar per les llegendes cavalleresques que el meu pare, preferent dels llibres religiosos, evitava. Suposo que no volia que les escenes sensuals presents en algunes d'elles em corrompessin les meves maneres i pervertissin els meus desitjos. És comprensible. Al cap i a la fi, quina mena de rei podria voler això per la seva filla?

Ara la basta porta de fusta del monestir s'alça davant meu. L'empenyo recolzant-hi tot el pes del meu cos, entreobrint-hi una petita bretxa, i m'infilto a la prohibida cambra atapeïda de prestatges. Em moc entre aquests fins a arribar al que allotja la meva obra preferida; Tirant el blanc. Amb l'ajuda del tros de paper que hi vaig col·locar ja fa anys, l'obro pel capítol de la declaració amorosa de Tirant.

I així, arraulida en una cantonada de la biblioteca, manifestant el meu amor pels llibres tal com Tirant es confessa a Carmesina; sense paraules, consumeixo lentament les meves últimes hores de vida. Encara no em faig a la idea que el drac que m'està esperant dins la seva fètida cova, segurament carregada de pudor de la carn de les nostres ovelles en descomposició, no és fruit d'una sàdica però inofensiva rondalla. M'adono que no assimilaré aquesta realitat fins que senti sobre meu el nauseabund alè de tal bèstia preparant-se per llançar-me una flamarada capaç de socarrimar qualsevol criatura.

Emily Moon 15 anys